

Những trang Nhật Ký

<http://www.tht.vn.com/cgi-bin/truyenngan/41440.shtml>

Viết nhật ký là ghi chép lại những gì xảy ra trong một ngày của một người. Có ngày ngồi ở không ngáp ruồi thì không có gì để viết vô nhưng có ngày có chuyện xảy tới dồn dập thì đến tối thì tha hồ mà ghi mà chép. Có người rất thích viết nhật ký có người không. Riêng bản thân tui thì tui thuộc loại không thích viết nhật ký. Nhưng để bù lại mặc dầu tui không viết nhưng tui lại tò mò lại khoái đọc nhật ký của người ta.

Theo như lẽ thường thì những gì ghi xuống nhật ký là những lời thật lòng của người viết. Cho nên nếu mình làm cách nào mà coi ké được thì chắc chắn là có rất nhiều điều thú vị và éo le gay cấn. Có nhiều cuốn nhật ký đã đi vào lịch sử. Những tay chọc nước khuấy trời xửa và nay có nhiều tay để lại nhật ký cho đời sau nghiên cứu. Có nhiều cuốn nhật ký nổi tiếng. Có cuốn nhật ký của em bé gái Do Thái để lại trước khi bị Đức Quốc Xã đem đi bỏ vào lò hơi ngạt đã làm rơi nước mắt nhiều người. Có cuốn nhật ký như là cuốn "Nhật Ký Trong Tủ" ghi toàn là đồ chôm chia của người khác của lão cáo Hồ Chí Minh rồi còn đề đầu đề cổ học sinh bắt học thuộc lòng thiệt là nhứt cái đầu.

Mấy lúc gần đây có cuốn nhật ký của ông Thượng Nghị Sĩ Bob Packwood gì đó được xì ra. Cuốn nhật ký đó rất là hấp dẫn cho nên cả trăm ông Nghị Sĩ khác bỏ phiếu rớt rớt tịch thu liền tù tì để đem về nhà ngồi nghiền ngẫm. Vì mang tên là Bóp (Bob) cho nên nghe phong phanh đâu trong nhật ký của ông ta có rất nhiều màn "bóp" nắn trong đó. Ai đọc sẽ thờ hồn hển, máu chạy rần rần, chân tay giựt giựt chứ đâu phải là chuyện chơi đùa. Tui chưa có cái hân hạnh ghé mắt nhìn qua cuốn nhật ký của ông nhưng tui đâu thèm cần gì mà phải dành nhau mà đọc cuốn nhật ký của ông. Có cuốn nhật ký còn ác liệt hơn nhiều chẳng hạn như cuốn "Red Shoe Diary". Trời ơi, cứ chạy ra ngoài mấy cái tiệm cho mượn băng Video mà mượn cuốn "nhật ký đôi giày đỏ" này về coi thì sẽ biết. Bảo đảm ai đang lạnh thì sẽ nóng rang như lửa, ai đang mặt mày xanh xao thì coi chút xíu thì mặt mày sẽ đỏ như ông Quan Công. Ai có bệnh tim thì đừng nên coi, ai đã già gần xuống lỗ rồi thì xin miễn, đàn bà con gái thì xin đừng ghé mắt vào. Thêm một cái độc địa nữa là cuốn nhật ký này còn có tiếp cuốn hai, cuốn ba, cuốn bốn ... hổng biết bao giờ mới chấm dứt.

Theo như nhận xét riêng của tui thì tui thấy mấy chị em phụ nữ nhà ta hay có tánh thích viết nhật ký. Theo như tui nghĩ vì là mấy nàng thường ôm một bầu tâm sự mà lại hay mắc cỡ không dám thổ lộ cho ai biết cho nên thường đem cái tâm sự của mình mà trải dầy trên những tờ giấy trắng. Ban ngày anh nào theo tò tò bên gót, anh nào gặp mặt là đá lông nheo cạch cạch, anh nào lúng túng đưa lá thư tình viết bằng mực tím lại còn ướp dầu thơm, anh nào bao ăn chè, anh nào giơ tay vuốt mặt thề sẽ yêu em suốt đời, anh nào mỗi lần tỏ tình là lại nói cả lăm ... tất cả những thứ đó khi tối về thì đều được nàng nắn nót ghi xuống cẩn thận.

Trong đời tui thì tui cũng đã từng ít nhất đọc nhật ký của người khác một lần. Xin đọc giả đừng có nghĩ bậy là tui khoét vách trèo tường vô nhà người ta mà chôm cuốn bửu bối nhật ký đem về nhà đọc. Cái cuốn nhật ký mà tui đọc được là của ... chị tui. Hồi tui còn nhỏ xíu đang học tiểu học thì buổi tối tui thường ngồi học bài với chị tui. Cái bà chị tui ra đường thì dịu hiền nhưng trong nhà thì là khác. Xạ Ngồi học mà tui làm toán sai là bị bà cú đầu thiếu điều muốn lung sọ. Tui để ý là mỗi lần tui trả bài thuộc lòng cho bà xong thì bà thường đuổi tui đi chỗ khác không cho lảng vảng ở chỗ cái bàn học nữa. Đuổi tui đi rồi thì bà moi ở đâu ra cuốn tập bìa cứng màu xanh dày cộm rồi giở ra cặm cùi ghi ghi chép chép. Bà viết được vài hàng thì cắn môi, đôi mắt lại lim dim, bàn tay cầm cây viết thì nhíp nhíp rồi lại cúi xuống lui cui viết tiếp.

Tánh tui thì thật là thật thà nhưng bà làm riết rồi tui cũng phải sanh nghi và tò mò. Cuốn tập bìa cứng màu xanh đó tui biết hổng phải là tập học như mấy cuốn tập 100 trang khắc. Mà nếu hổng phải bà đang học thì bà đang làm gì kìa. Tui liền liên tưởng tới chuyện là bà đang viết thư tình. Chà chà, dám đúng như vậy lắm đó nhạ. Hèn chi tui thấy cuốn "100 lá thư tình hay nhất thế giới" ai mua về đọc bỏ lẩn lóc trong nhà. Tui đang định báo cáo với Má tui về nhưng chuyện tui phát hiện được thì tui nghĩ kỹ lại thì cũng hổng phải là bà đang viết thư tình. Viết thư tình thì phải xé giấy ra viết đằng hoàng chớ đâu có viết vô tập vậy đâu.

Thế rồi có một bữa tui giả bộ nằm ngủ sớm nhưng đôi mắt tui là theo dõi bà chị tui nhứt cử nhứt động. Hổng biết bà viết cái gì mà thiệt lâu tui nằm ngủ giả mà xem chút là đã ngủ thiệt mấy lần. Nhưng sau cùng thì bà cũng viết xong. Tui thấy bà ngó tới ngó lui rồi cẩn thận nhét cuốn tập bìa cứng màu xanh đó ở dưới đáy tủ quần áo. Qua ngày hôm sau thì nhân lúc bà đi học thì tui liền bỏ cuốn tập màu xanh đó lên nghiền ngẫm. Ôi thôi bà viết cái gì lằng nhằng trong đó mà tui đọc hổng hiểu gì hết. Lúc đó tui hổng hiểu tại sao bà lại xưng bà là "mình" với cuốn tập? Cái gì mà "... hôm nay Toàn tới làm quen với mình ... mình không thích anh ta gì mấy ..." tùm lum tà lạ. Tui đọc hồi lâu thì thấy chán phèo đâu có gì hấp dẫn bằng mấy cuốn truyện bằng tranh Lữ Hân - Phi Lục, Tí Hon, Thần Lực v.v. của tui. Tui hổng thèm coi nữa và cẩn thận bỏ cuốn tập vào chỗ cũ.

Nếu chuyện êm xuôi được như vậy thì còn gì để nộ Sau đó ít lâu thì tui thấy có anh nào tên Toàn bạn chị tui thường lại nhà chơi Rồi có bữa chị tui kêu tui thay quần áo để đi theo chị và anh Toàn đi ăn chè Đi ăn chè thì là tui khoái chí tử rồi nhưng sao lúc đó tui lại đại dột hỏi chị tui một câu:

- Ủa sao chị lại đi ăn chè với anh Toàn Chị viết là chị hồng thích ảnh mà Bà chị tui nghe tui hỏi thì liền trừng mắt nhìn tui kinh ngạc Bà hỏi tới tấp
- Sao mà biết Sao mà biết hả hả ???

Tui còn đang ấp a ấp úng chưa biết phải trả lời ra sao thì cặp mắt bà đã trở nên sáng ngời xòng xọc nhìn tui Bà hét lên

- À mà lên coi cuốn nhật ký của tạo Trời ơi mà gan thiệt Chưa xin phép tao mà đã dám coi lén.

Sự việc sau đó thì thiệt tình tui không muốn kể nhưng đã lỡ rồi thì kể luôn Sau đó thì bà lấy cái chổi lông gà làm "Ỗ Thiên Kiếm" đục cho tui mấy roi ê ẩm cái mông cả mấy ngày Thiệt khổ cho thân tui, đã không được đi ăn chè mà còn lại bị ăn đòn như tử .